

[Finansministeren]

og fremskridtspartiet har stillet om besparelser også på det sociale område, og de synspunkter, der er kommet til udtryk her. Det er, som hr. Erhard Jakobsen var inde på det, hykleri at tale om, at man kan gennemføre milliardbesparelser, uden at befolkningen mærker det enten direkte på deres tegnebog eller i form af, at de ikke får helt så mange ydelser, som de fik før.

Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger til de specielle ting, der har været trukket frem, men jeg vil gerne sige noget til fru Birthe Nielsen, som talte om, at forslaget alene var tænkt som en besparelse, og stillede spørgsmålet: hvad skal disse 200 mill. kr. bruges til? I den forbindelse skal jeg helt bekræfte det, som socialministeren tidligere har sagt, og som fru Aase Olesen også var inde på før, nemlig at denne anden del af første fase, som vi vel må kalde det forslag, vi har til behandling i dag, ikke har til formål at udfylde en besparelsesramme. Der er ikke taget stilling til, hvordan disse 200 mill. kr. skal indplaceres i de offentlige budgetter. Det, vi taler om, er tiden fra 1. januar 1983, og som fru Inge Krogh var inde på, har vi nedsat et udvalg, som nøje skal følge, hvilke konsekvenser der flyder af gennemførelsen af socialindkomsten.

Vi vil altså fra område til område følge, om der skulle opstå utilsigtede virkninger, og vi har jo, som det allerede er sagt af flere ordførere, ganske god tid til at rette op på de utilsigtede sammenstødsproblemer, vi eventuelt måtte konstatere.

Jeg tror ikke, det ville være klogt af os i dag at drage den endelige slutning om, hvor der i givet fald måtte opstå sammenstødsproblemer. Jeg tror, det er nyttigt, at vi får resultaterne af det udvalgsarbejde, der er gået i gang, således at vi sikrer os, at de ændringer, der foretages, også kommer til at svare til det behov, der måtte være.

Så skal jeg glæde hr. Tyroll med at gøre en enkelt bemærkning i anledning af hans spørgsmål til finansministeren. Spørgsmålet gik ud på, om man nu kunne sikre, at de offentligt ansatte fik en kompensation, der svarede til forringelsen. Hr. Alfred Hansen var inde på en betragtning om, at det var urimeligt, at man først havde indgået aftaler om pensionsordninger og derefter greb ind i dem.

Til det sidste vil jeg gerne sige, at vi ikke griber ind i de offentligt ansattes pensionsordninger. Vi griber heller ikke ind i privat ansattes pensionsordninger, hvad enten de så knytter sig til en privat tegnet ordning, eller de knytter sig til en arbejdsgiverordning. Det, vi beskæftiger os med her, er noget andet, det er fastlæggelsen af grundlaget for tildelingen af en række offentlige ydelser eller for betalingen af offentligt producerede ydelser, og det er folketingets ikke bare ret, men også pligt at sikre sig, at denne tildeling finder sted med udgangspunkt i den enkeltes reelle økonomiske situation.

Til hr. Tyroll må jeg sige, at jeg ikke på nogen måde vil give mig til at gætte på et forhandlingsresultat i den offentlige sektor – jeg skal ikke gå ind i en diskussion med hr. Tyroll om procenter – men jeg vil gerne have lov til at give udtryk for en forventning og en forhåbning om, at det kan lykkes os at forhandle os til en aftale om de offentligt ansattes løn- og pensionsvilkår, men vi forhandler ikke med de offentligt ansatte om grundlaget for tildeling af eksempelvis offentlige ydelser.

Til sidst skal jeg sige til dem, der har beskæftiget sig med disse forslag i sammenhæng med skattepolitikken – hr. Pilgaard Andersen var inde på det, og andre har berørt det – at det, vi gør her, er ikke at forberede et andet grundlag for skattebetalingen. Det betyder ikke, at der ikke er ting i skattelovgivningen, vi gerne ser ændret; det har vi tidligere givet udtryk for, og det vil vi fortsat både give udtryk for og arbejde for at gennemføre, men det har ikke noget med denne sag at gøre.

Denne sag har at gøre, som jeg har sagt to gange tidligere, med grundlaget for tildelingen af en række sociale ydelser. Det må efter vor bedste vurdering tage sit udgangspunkt i den enkeltes økonomiske situation taget som helhed. Vi har valgt i forhold til skattelovgivningen at løse en række problemer. Vi har valgt via skattelovgivningen at give tilskyndelse til at foretage sig bestemte handlinger på en række områder. Man kan diskutere, om det har været nyttigt og hensigtsmæssigt, at vi har gjort det, men det er argumentet for, at vi på en række områder accepterer ting i skattelovgivningen, som man ikke rimeligt bør lade indgå i grundlaget for tildelingen af sociale ydelser.